

ΣΙΔΗΡΑ ΔΙΑΘΗΚΗ *)

III BALLADE

('Ακολασία — Φυλαργυρία — Δολιότης)

— Ω σεΐς ! μακρυνήτε τῆς ὁδοῦ μου ! ἡ πνοή μου φονεύει.

* *

Τὸν Δημιουργὸν παρεπλάνησα καὶ τῆς φύσεως ἐκηρύχθην ἀντάρτης.

Μακρυνήτε τῆς ὁδοῦ μου !

Ἀκόρεστος, τὰ πάντα διψῶ, καὶ τὰ πάντα θέλω νὰ καταπίω.

Ὁ κόρος νέα δι' ἐμέ εἶνε δίψα, τῆς δὲ ψυχῆς μου τὸ ἀχανές παρ' οὐδενὸς ἐπληρώθη.

Τὸ χάος ἂν ἐπληροῦτο, — ἐγὼ ποτε !

Ὁ ὁκεανὸς ἂν ἐκενοῦτο, — ἐγὼ ποτέ !

— Ω σεΐς ! μακρυνήτε τῆς ὁδοῦ μου !

* *

Μὲ Ἀρπυίας ὄνυχας τὰς χεῖρας ὀπλίζω, καὶ κλέπτω φύσιν ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ζωὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Πρὸς τὸν ἦχον ἀργυρίων τριάκοντα ὁ Ἰούδας τὸν χορὸν μου ρυθμίζει.

Καὶ ὁ χορὸς μὲ φέρει διὰ πτερύγων μελανῶν εἰς ἀνήλια βάρη, ἔνθα σωρεύω θησαυροὺς ὑπὸ ἀδιάσειστον πλάκα.

Ἀπόλεια τὸ κέρδος μου, καὶ ὁ πλοῦτος μου πενία.

— Ω σεΐς ! μακρυνήτε τῆς ὁδοῦ μου !

* *

Εἶμαι τοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ τὸ ἄνθος, τοῦ ὁποίου τὸ μῦρον φονεύει.

Καὶ εἶμαι ὁ ἀπαστράπτων εἰς τὸν ἥλιον κάλυξ, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες θωπεύουσι τὸν ὀφθαλμόν, μέχρις οὗ ἡ λεπίς τὸν ἐξορύξει.

Κονιορτός, — ἀνέρχομαι διὰ τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ νέφη καὶ θολώνω τὸ ἄμβροτον ὕδωρ σκόληξ — εἰσδύω εἰς τὴν διαυγῆ πηγὴν, καὶ τὸ κρυσταλλῶδες νᾶμα δηλητηριάζω.

Μὲ ἀσπασμοὺς ἀγγέλων ἐγεννήθη ὁ κόσμος, μὲ ἀσπασμὸν ἰδικόν μου θὰ συντριβῇ.

— Ω σεΐς ! μακρυνήτε τῆς ὁδοῦ μου ! ἡ πνοή μου φονεύει !

IV BALLADE

('Εγκράτεια — Ἐλευθεριότης — Πίστις)

— Σύρατε, σύρατε τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

* *

Εἶμαι τῆς ὕλης ἡ συνοχή, καὶ εἶμαι ἡ σιδηρὰ χεῖρ ἡ συγκρατοῦσα τὴν πλᾶσιν.

Τὰ ἄστρα συνεντρίβοντο ἄνευ ἐμοῦ, ἐπ' ἀλλήλων κρημνιζόμενα, καὶ ὁ θάνατος κατελύετο διὰ τῆς καταλύσεως τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ συγκρατοῦσι τῆς ὕλης τὰ κύτταρα ἀκατάβλητοι τῆς ψυχῆς μου δυνάμεις, καὶ παραδίδω τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν ἡττημένον καὶ δέσμιον, καὶ εἰς τὸν τάφον, βασιλείον παραβεβλημένην πορφύραν, ὁδηγῶ τὴν ζωὴν.

*) Συνέχεια

— Σύρατε, σύρατε τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

* *

Τῆς Ἀμαλθείας τὸ κέρας κρατῶ καὶ τῆς Πανδώρας τὴν πυξίδα καὶ παρέχω τὴν φύσιν εἰς τὴν φύσιν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὴν ζωὴν.

Ὅ,τι κατέχω τοῦ παντός εἶνε κτῆμα, καὶ τὸ πᾶν θαψιλῶς μοῦ παρέχει, ὅ,τι εἰς αὐτὸ παραδίδω.

Ἡ ἔλλειψις εἶνε ἄγνωστος εἰς ἐμέ, καὶ ἡ πλησμονὴ εἶνε γνωστὴ εἰς πάντα, ὅστις ἤθελε μοῦ τὴν ζητήσῃ.

Ὅ,τι ζωὴ δι' ἐμέ καὶ διὰ πάντας ζωὴ.

— Σύρατε ! σύρατε τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

* *

Ἐκ τοῦ λαθυρίνου τῆς ψυχῆς μου ἐκφεύγει μῖτος ἀτελεύτητος, περιβάλλων καὶ συ ἔχων τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ὅθεν διέρχομαι καὶ πνέω, αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων κύπτουσι καὶ ἀσπάζονται τὰς ρίζας εὐγνωμόνως, καὶ τὰ ἄνθη ἀνταλλάττουσι τὰ μῦρά των διὰ πτερύγων ξεφύρων.

Ἐλξίς εἶμαι καὶ παραγωγὴ συνδεσμός εἶμαι καὶ δικαίωσις τῆς Ζωῆς

— Σύρατε, σύρατε τὸν χορὸν τῆς Ζωῆς !

Οὕτως ἐτελείωνε τὸ ἄστρο τῶν ἀντιπάλων χορευτῶν.

Καὶ ἀμέσως στρέβιλοι ἀνέμων, εἰς τὸ βλέμμα καταφανεῖς, καλύπτουσι τὰ λυσσῶντα καὶ ἀντιμαχόμενα Πάθη.

Ἡ κοιλάς συγκλονεῖται ἀπὸ στεναγμοῦς καὶ ἰαχάς, τῶν δὲ δύο λόφων αἱ κλυτεῖς ἐπαναχθίδουσι τὴν ἡχώ μυριαπλὴν.

Πανδαμόνισιν Ζωῆς καὶ Θανάτου !

Λέγει τὸ Φάσμα :

— Φόβον εἰς τὴν ψυχὴν σου διαβλέπω, ἀλλὰ σὺ μὴ φοβῇται ἐδῶ. Εἰς τὴν Κοιλιάδα ταύτην οὐδεὶς νὰ προσεγγίσῃ κατάρθωσεν, οὐδὲ δύναται ἀνθρώπου ὀφθαλμῶς νὰ ἴδῃ ὅ,τι σὺ εἶδες τοσοῦτον ἐναργῶς, ἢ ν' ἀκουσῇ ἀνθρώπου ἀκοὴ ὅ,τι ἤκουσες σὺ. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνθρώπος θὰ παραστῇ θεατῆς τοῦ χοροῦ τούτου, καὶ θὰ ἴδῃ τὰ ὅρη ἔναντι ἀλλήλων, τὸ ἀριστερὸν ὅρος εἰς ἡφαίστειον θὰ μεταβληθῇ, καὶ θὰ καταπίῃ ἐαυτό. Ὁ χορὸς καὶ ἡ πάλαι εἶνε ἡ ἄγνοια τοῦ ἀνθρώπου, ὅς τις παραδίδεται εἰς τὸν χορευτὴν χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ἡ εἰσόδος τῆς Κοιλιάδος εἶνε ἡ συνείδησις αὐτῆς μὲν πατήσῃ τις ἐπ' αὐτῆς τὸν πόδα, ἔχασε τὴν θέαν τῆς διαπαντός.

Ἐδειξε τὴν μυστηριώδη Κοιλιάδα καὶ προσέθηκεν :

— Ἰδέ ! βλέπεις τίποτε πλέον ; ἐχάθησαν οἱ πολεμισταὶ οἱ παρδοξοί. Πρέσβινε νῦν, καὶ θὰ ἴδῃς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, ἐνθρονισμένον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ! . . .

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

